REPORTAJUL ZILEI

Petre Steinbach în viața de toate zilele

Doi descoperitori de talente: Petre Steinbach și Pipa

Dece a pierdut atelierul de croitorie

Cea mai plăcută amintire

Petrică Steinbach are o identitate sportivă cunoscută: jucător și antrenor. I-ar trebui adăugate, poate, câteva detalii. In general însă, «*maestrul*» de football al Oborenilor nu are nevoe de prezentare. E suficient de cunoscut.

Un interview cu Steinbach nu are nevoe, deci, de tradiționala introducere, în cuprinsul căreia să se precizeze — cu exagerările de rigoare — «personalitatea» deosebită a «interlocutorului». Impune însă o dificultate mult mai gravă: găsirea lui Steinbach.

Cu predispoziție de detectiv încercat, reporterul nostru fotograf ne-a dat o soluție genială:

— Il găsim acasă!...

— Haidem...

Steinbach însă, e foarte rar acasă. Pleacă dimineața, vine la dejun, pleacă din nou și se reîntoarce la ore târzii. La ora 3 după amiază lipsește. Este mereu prezentă însă, în strada Albișoară Nr. 17, o voce subțire, rapidă și conjugală. Vocea d-nei Steinbach, în ochii căreia lucește iscoditoare o neîncredere aproape polițienească.

— Pe cine căutați?

— Pe Steinbach.

— Ce aveți cu el?

— O chestiune personală

— Dece?

— De gazetărie.

— Pentru cine?

— Pentru «Gazeta Sporturilor».

Dialogul amenință să devină interminabil. Am încercat, deci, să-i punem capăt cu o întrebare căreia d-na Steinbach i-a adăugat (bine înțeles) o nouă serie de iscoade:

— Este acasă?

— Nu e.

— Dar unde e?

— Nu știu.

— E la atelier?

— Care atelier?

— Atelierul său de croitorie.

— Nu mai are atelier. Acum — zâmbește dna Steinbach — face veste cu mâneci și haine cu platcă.

— Nu știți unde e?

— Nu știu...

Din curte, o voce pițigăiată de copil a venit să o contrazică.

— Cum nu știi?... N'a spus că se duce la teren?..

Informatorul acesta neașteptat, ne-a pus eri după amiază pe urmele lui Steinbach.

L-am găsit pe terenul Unirii, gata să plece cu juniorii și echipa de rezervă, la două matchuri de antrenament.

Cu antrenorul oborenilor, discuția se leagă mai simplu decât cu soția sa, a cărei suspiciune egalează neîncrederea unui fundaș în bunele intențiuni ale unui înaintaș advers. (D-na Steinbach este sora lui Sucitulescu...)

Am deschis, deci, firul întrebărilor, cu o declarație categorică:

— Vreau un interview.

— Cu plăcere. Trebue însă să plec pe terenul S. T. B., la două matchuri de antrenament.

— Nu face nimic. Mi-l dai pe drum...

Vrei să știi cât câștig? Cu patru echipe în antrenament, câștig mai puțin decât orice antrenor străin care a găsit angajament în Capitală.

— Elevi buni ai?

— Am o echipă de juniori care va furniza viitoarea echipă primă a Unirii Tricolor.

— In rate?

— Dimpotrivă: de-odată. In doi ani, Unirea Tricolor va avea o linie de înaintare complet nouă, alcătuită din actualii juniori.

— Nume dai ?

— Nume, nu. Nu vreau să produc invidii.

Idealurile lui Steinbach :o casă

Un nou capitol al convorbirii: idealul lui Steinbach. Intrebarea a căzut neașteptată. Ca o deschidere.

— Ce-ți dorești în viață?

Faimosul Tarzan, controlor sever la toate matchurile...

Steinbach se gândește. Își inventariază preferințele. Apoi, un zâmbet nou îi precede hotărîrea, care n'a întârziat prea mult în coclaurile gândurilor.

— Nu-mi doresc mare lucru. Voi activa ca antrenor vreo 15 ani, deacum înainte. In răstimpul acesta mi-er s'adun economii cu cari să-mi fac o casă. Iată idealul meu.

— După aceia, ce vei face?

— Mă gândesc să mă fac gazetar.

— Cu casă proprietate vei găsi ușor angajament!...

Steinbach râde. O nouă întrebare însă, îi restabilește seriozitatea:

— Până acum ce sumă ai economisit?

— Niciun leu. Tot ce-am avut am cheltuit cu cele două călătorii pe cari le-am făcut în Anglia. De astăzi însă, mă pun pe zgârcenie...

— Copii ai?

— N'am.

— Dar dacă ai avea?

— Nu i-aș face în nici un caz footballiști. Nu este o meserie suficient de rentabilă.

CEA MAI PLACUTA AMINTIRE

Din colbul amintirilor Steinbach a fost obligat, de o nouă întrebare, să-și desprindă cea mai plăcută amintire.

— Cea mai plăcută? E o amintire din Anglia. Drumul pe care l-am făcut cu Arseal, la «Wolverhampton» ca invitat al lui Alisson, managerul echipei. Amfitrionii mei au pierdut cu 3—1. La întoarcere Alisson le-a ținut o prelegere critică asupra matchului care constitue, pentru mine, cel mai uluitor exemplu de erudiție footballistică.

Pe indicațiile sale, Arsenal și-a montat o săptămână mai târziu revanșa. A câștigat cu 2—1.

— Dar care este partea plăcută a amintirii?

— După primul match, am pronosticat victoria Arsenalului, cu 2—1, la revanșe. Mai mult. am ghicit că cele două goaluri vor fi marcate de Kirchen și Drake.

— Și?...

— Pronosticul meu s'a realizat aidoma. Iar jucătorii mi-au oferit răsplata unui emoționant «*hip-hip-hurra*» pentru performanța mea de Mafaldă londoneză.

— Mai pleci în Anglia?

— Ori decâte ori voi avea bani.

— Atunci ,o să întârzie construcția... casei.

Steinbach are o tresărire. S'a răzgândit:

— Adevărat. Rectifică te rog: ori decâte ori voi avea alți bani, decât ceia destinați casei mele.

CEI MAI BUNI JUCATORI ROMANI

In colțul străzii a apărut cenușiu, gardul terenului S.T.B. Potoul interviewului. Am grăbit deci interogatoriul, ajuns în orice caz la ultimul popas.

— Care e cel mai bun jucător român?

George Fulga

(Continuare în pagina 6-a)

Șteinbach își toarce firul amintirilor

In fața gării de est, reporterul nostru fotograf ne-a impus o haltă, pentru prima fotografie. Kodakul a clipit rapid. Și firul amintirilor lui Steinbach a permis să se toarcă înte pe furca declarațiilor.

— «Joc football dela șase ani. Ca orice jucător, am început pe maidan. Apoi, m'am înrolat într'un club. In aceiaș echipă în care și-au început cariera Semler și Tănzer.

— Cum se numește clubul?..

— E. S. E. Dela E. S. E. am trecut la R. G. M. T. ca junor. După două matchuri am fost avansat în prima echipă. Am jucat apoi la Colțea Brașov, în cadrele căreia mi-am făcut stagiul militar. Din 1929 sunt la Unirea Tricolor.

— Antrenor, de când ești?

— De 10 ani. Adevărat antrenor voi fi însă din Iunie, când nu voi mai pregăti decât una sau cel mult două echipe.

Dece nu mai are Steinbach atelier

O clipă, declarațiile au făcut un viraj extra-sportiv. Voiam să știu dece nu mai are Steinbach atelier. «Maestrul» a prins să zâmbească.

— Am vrut într'adevăr să-mi păstrez atelierul. Dar cum să-l pot păstra, când toată ziua sunt la football? In lipsa mea, cunoscuții n'au vrut să creadă că este atelierul meu și n'au lăsat hainele la lucru. Și apoi am vrut să rămân antrenor.

— Ești chiar atât de ocupat?

HUMOR

Lovitura de începere...

— Domnule arbitru, dar dece vor băeții să repet lovitura de 15 ori?..

(Sinhaz Elèt)

Fetelor, lăsați coeziunea...

Volley-ball-ul femenin, din punctul de vedere al atracției, a depășit pe cel masculin.

Desigur că jocul în sine, nu poate suferi comparație, între cele două sexuri. Volley-ball-ul masculin, pelângă combinațiile frumoase între jucătorii aceleași echipe, mai oferă și acele lovituri razante, acele „bombe", cari își au farmecul lor.

Sexul slab joacă volley în miniatură. Unul mai gingaș, mai plăpând, mai delicat. Cu atât mai atracțios deci.

Căci dacă pe spectatorii masculini nu-i poți câștiga cu acest fel de joc, în schimb însăși protagonistele sunt cele cari exercită atracția. Căci, s'o recunoaștem, e mai mângâietor pentru retină ținuta de joc a fetelor, decât a băeților.

Așadar spectatorii preferă volleyul femenin.

Iar în ce privește spectatoarele, ele vin la volley femenin din spirit de solidaritate.

In concluzie deci, volley-ul femenin a pășit cu dreptul pe calea progresului și e posibil să treacă poto-ul popularității, înaintea volley-ului masculin.

Faptul acesta nu poate decât să ne bucure, căci în coloanele ziarului nostru, adeptele acestui sport au găsit întotdeauna cea mai largă ospitalitate.

Succesul volley-ului femenin a pus însă pe gânduri pe unul din conducătorii federației de volley, care nu privește cu incredere acest marș triumfal al descendentelor Evei.

S'a găsit printre nenumărații interlocutori ai acestui oficial, unul, care a găsit — spunea el — soluția salvatoare: echipele femenine, dacă astăzi atrag prin fizicul lor, nu au decât să-și apropie acea coeziune, care e la baza oricărui joc frumos. Coeziune și iar coeziune. Echipele femenine să-și păstreze aceeaș formație.

Soluția aceasta, ar fi însă o adevărată nenorocire. Căci, presupunând că sfatul său ar fi urmat, închipuiți-vă ce-ar spune publicul când ar ceti într'o avant-cronică: „Echipa X, care se bucură de-o perfectă coeziune, datorită faptului că joacă de zece ani împreună..."

Cum vârsta fetelor cari încep să joace volley, e în medie de 19-20 ani, vă imaginați ușor ce reclamă ar constitui o... coeziune de zece ani!

„G O L"

Zorvă mare, bucurie,
Reîncepe campionatul...
Iar cu fuga, cu shotatul...
Și e musai, subsemnatul
Să-i închin o poezie...
Fie.

*

Să încep ca toți poeții:
Tu ce-ai stat în adormire,
Patru luni în nesimțire,
Azi îi scoți pe toți din fire,
Fug după-un balon băeții,
Bieții...

*

Puștii toți sunt prin copaci,
Cei ce sar din limuzine,
Chiar și cei mai puțin «bine»
Se înghesuie pe tine,
Și chiar de nu te complaci,
Taci.

*

Doi vecini se iau «în bețe»
Și încep fără sfială
O discuție cam trivială.
O duduie provincială,
De rușine face fețe
Fețe...

*

Jucătorii, toți la fel,
In careu s'au alintat,
Țipă și au salutat,
Domn' arbitru a intrat
Unul gras și mărunțel,
Chel.
Atențiune! A'nceput!
Hai tu Petea! Hai Bodola!
Țipă Mimi, zbiară Lola,
A căzut în cap Biciola.
«Dom'le nu fii prost crescut!»
Shot!...

«Ailalți» au intrat la apă...
Domină «ai noștri» frate,
O s'avem și scor fârtate...
Uite-un hands. Acum îl bate,
Dar portarul, ah! ce țoapă,
Scapă...

*

Matadorii în chiloți,
S'au încins cu frenezie.

Profesorul distrat, la golf
(The Humorist)

Dar s'auzi la galerie,
Ce scandal, ce gălăgie,
Parcă's niște Hotentoți,
Toți.

*

Domnul Nae Mototol
Vrea un goal, dom'le, și el.
Și și-a împlinit ăst țel,
Căci cătând în portofel,
A găsit în el, parol,
«Gol».

Astyanax

— Hei, băeți- urcați-vă înapoi în ring. Ați venit aici să vă bateți, nu să priviți..

Foiletonul nostru

Ski-uri frânte

III

de EMIL IENCEK

O ușă, — ușa cabinetului, — s'a deschis și a apărut silueta înaltă, masivă, a doctorului. Ea s'a recomandat mințind un nume oarecare și s'a grăbit, în timp ce medicul o conducea în biroul său, să se intereseze de starea pacientului. Care, mințea ea din nou, așezându-se într'un fotoliu, este fiul unei surori, căreia ea îi telefonase, cu o jumătate de oră mai devreme și care trebuia să sosească cu primul tren dela București; cu rapidul de seară. Spusese toate acestea cu emoție reținută, care însă nu scăpă medicului. El înțelese situația, sau o ghicise apropiată de adevăr, și nu putu să nu-i vorbească așa cum, — citea în ochii ei, — nădăjduia tânăra doamnă. Accentelor ei disperate, pe care dela o vreme ea nici nu mai încerca să le rețină, lăsându-se depășită de sgnduitura evenimentului, el aduse o vorbă liniștitoare, convingătoare, cu acel dar de a inspira încredere bolnavilor și celor din jurul lor, chiar și în cele mai grele momente, însușire specifică marilor psihologi și adevăraților medici, care câteodată, se întâlnesc în una și aceeaș persoană. Ii făgădui, deasemeni, că se va strădui să-i scape piciorul dela o amputare și că are convingerea că îl va reda, pe Florin, așa cum dorea: din nou sănătos, din nou într'aripat pe imensitățile albe.

Complet înviorată după simțitele cuvinte ale marelui medic, doamna, liniștită, se interesă când poate să capete iar vești despre starea lui Florin. Medicul îi spuse că poate să-l cheme la telefon a doua zi între 10 și 11 la spital, unde se va afla și Florin, care va trebui să stea sub atentă supraveghere cel puțin trei săptămâni.

Tânăra doamnă îi mulțumi din suflet asigurându-l de toată recunoștiința. Asigurare la care medicul răspunse: «doamnă, bucuria mea nu va fi cu nimic mai prejos de a Dvs., atunci când îl veți revedea pe Florin skiind iar.

*

Broasca cu șase cilindri, care așteptase afară, a înghițit pe tânăra doamnă, a demarat urgent și, după câteva clipe, a stopat în fața celui mai impunător hotel al orașului dela poalele Tâmpei. A spus șoferului să ducă mașina la garaj, că este liber până a doua zi, la ora 12, când va veni s'o ia.

In hall, tot personalul de serviciu s'a îndoit de mijloc, ceremonios. Parcă ar fi fost croiți cu un reteveiu peste șale. Din grupul de domni trândăvind în moliciunea fotoliilor, s'a ridicat unul, salutând.

Doamna a luat cheia și, grăbită, n'a mai așteptat aseensorul, ci a pornit pe scări în sus, cu pași repezi, nervoși.

Un tânăr din grupul celor care trândăveau, s'a interesat, întrebându-l pe cel care o salutase, cine este doamna care a urcat scările. I s'a răspuns că este soția ministrului Voinescu și că o cheamă Mira. E sportivă înfocată și a venit pentru concursurile Micii Înțelegeri din Poiană. Soțul ei lipsește; e reținut la București de treburi importante. Tipul care se informase mai aruncă în susul scărilor o privire pofticioasă, trădând speranța unei noui achiziții, și continuă să fumeze luând parte la seria interminabilă de «bancuri» a grupului în care se afla. De altfel, el ca și grupul de prieteni, și ei ca și el, nu veniseră acolo decât ca să privească impertinent cucoanele, să joace ruletă, baccara, și să fie gata oricând pentru adultere sau alte soiuri de combinații, unele mai dubioase ca altele, iar nu să facă sport, cum se lăudau, în București, pe la birou, pe la ocupațiile lor zilnice, dacă aveau vreuna.

Hotelul acesta avea ceva foarte curios. Avea numerile mari la parter și, pe măsură ce urcai, numerile camerilor descreșteau. Originalitatea aceasta o surprinsese plăcut, ea reamintindu-i că mai întâlnise un asemenea hotel, în Elveția, la Wengen, cu câțiva ani în urmă, în timpul călătoriei de nuntă.

Ajunsă la primul etaj, la camera 111 deschise ușa și intră.

După amiaza nu mai avea mult de trăit. Ultimele raze pătrundeau anemice pe fereastră.

Aprinse lumina și sună camerista.

— Te rog să știi că nu sunt acasă pentru nimeni. Oricine ar întreba.

— Prea bine. Doamna dorește ceva? Vă simțiți rău doamnă? Căci. dacă îmi permiteți, nu prea arătați bine, vorbi camerista ajutându-i la desbrăcat.

— Nu Marieta, nu doresc nimic. Nu mi-e rău, nu vreau nimic. Ba da... un ceai de tei... sunt puțin obosită. Am fost sus, în Poiană, la concursuri.

— Vai doamnă, ați auzit? și-a rupt piciorul bietul Florin.

— De unde știi tu de Florin?, o întrebă Mira întorcându-se brusc spre ea.

— Doamnă, dar toată lumea îl cunoaște pe Florin campionul național! Și ce frumos skia...

— Ei, ce-l compătimești așa, par'că ar fi murit! se înrăutăți tânăra doamnă.

— Și l-ați văzut când a căzut?

— Da. A fost îngrozitor... Dar du-te și comandă-mi ceaiul, o expediă Mira, deoarece discuția începuse să-i facă rău.

Camerista odată eșttă, doamna se lasă să cadă în moliciunea patului.

Camerista a intrat aducând ceaiul de tei. Obișnuia să bea, câteodată, seara, ceai de tei fiindcă îi liniștește nervii, îi ajută la somn. Și acum avea nevoie de o calmare mai mult ca oricând.

Spuse cameristei să-i pună ceaiul pe noptieră și să stingă lumina când iese.

(Va urma)